

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általaltok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak:

1 évre 12 kor., $\frac{1}{2}$ évre 6 kor., $\frac{1}{4}$ évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1.

Egyes számok kaphatók: a dohánytőzsdékben.

Ünnepi beszéd.

A székesfehérvári *Függetlenség* Kör Március 15-ki ünnepélyen tartotta BILKEI FERENC.

A kis emberek élete a nyári záporhoz hasonló, a mely talán jótékony áldást hullatva, talán vésszel, viharral, villámmal vegyest egy-két percre megremegteti sziveinket. Aztán az égiháboru felhői tovagomolyodnak, felhőfodrai elsimulnak, a szellő fölszáraitotta, a napsugár kien-geszeltte s pár óra tovaszárnyalása magával vitte emlékét is.

A nagy emberek élete dagadó, mozdulatlan-ságot romboló, sziklákat repeszítő, országok szin-terét megváltoztató hatalmas folyam. Mindig meg-bámultam azokat a szilajerejű nagy vizeket, a melyek a havasok szakadékból, a nap közeléből rohantak le a virágos-rónák csendjébe s medret vájtak rohanó utjuk irányában. Aztán ha ész-és szivnélküli sziklákat megkövült zsarnoksága ridegen az utjukba állt, nem kétségbeesés szállta meg őket, nem fordultak vissza, hanem a cseppekből álló víztömeg összegyűjtötte erőt s ostromba fogott. A millió és milliárd vízsepp megolvasztotta a buta tömeget, a sziklarészek dűlőgve omlot-tak össze pusztító ereje előtt, ő fölemelt, elhen-gergette utjából a lomha tömeget s szilaj, ősi vad ereje tajtékot hányva, a börtönből szabadult szabadság diadalával vitte hajkait, a merre a gond viselés az örökévalóság utjain azt kijelölte.

Uraim! álljunk meg egy pillanatra ma a magyar szabadság nagy hőseinek emléke előtt. Négy száz esztendőnk új útját a szabadság felé ki vágta ki hatalmas folyam medrévé: Rákóczy és Kossuth Lajos. Nézzétek ezt a két nagy hőst. Az egyik szó al és karddal, a másik egy országot lángborított szónoklatával, arany-tolla öserejével kivágta a szabadság folyamának hatalmas medrét, szózata keresztültört az elpos-ványodott lelkek álló vizein, a hol a tespedés bé-káinak zenéje hangzott az éjszakában, aztán neki felekedtek a lomha hegyeknek, sziklákat repesz-tettek, buta kőóriásokat mozdítottak ki a helyük-ből. Nem halljátok kétszáz esztendő ködös homá-lyán keresztül:

Lóra kurucz lóra
Zengő riadóra,
Szabadságot irtam
Eskümet elsírtam
E szent lobogóra!

Nem látjátok kétszáz esztendő homályán ke-resztül, mint mozdult meg egész Magyarország a szabadság nagy hőseinek szózataira s mint a nagy folyam árja hön-pölygött, rohant arra, a merre a nagy szabadsághős a szabadság útját kijelölte.

Nem halljátok 58 esztendő ködös homályán keresztül mit énekelt Magyarország 1848-ban: mikor felharsant a dal

Kossuth Lajos azt izente . . .

Elfelejtettétek, mint mozdult meg egész Magyarország a riadóra, hogy zengett-zúgott har-

sogott e dal a három hegy s a négy folyó határai között, hogy meghallották a palotákban épügy, mint a pörök kunyhóiban. S pirosló arccal s pirosló zászlókkal s a zászlókon eme szent jelszóval „Szabadság!“, hogy meghallotta egész Euro-pa — mint robogott végig a negyvennyolcas hunvédek dicső serege abban a mederben, a melyet Kossuth Lajos lánglelke mutatott meg számára.

És ma, ki van még Magyarországon, a kinek lelke át ne értené, hogy Rákóczynak, Kossuth Lajosnak igaza volt, igaza van és igaza lesz, mikor a magyar nemzet életének az útját abba a mederbe vezette, a melyben a nemzeti önállóság, az Ausztriától való függetlenség irá-nyában halad. Ki nem 48-as ma Magyarországon? Talán vannak aggályoskodó lelkek, a kik a szót a szívéükbe fojtják, a kik félnek a napsugartól, de nem hiszem, hogy volna olyan magyar ember, a kinek magyar szíve, magyar lelke van, a ki a multból tudott tanulni s a ki jövőben élni akar, a kinek lelke ma meggyőződéssel nem a 48 ért dobogna, nem Kossuth Lajos testamentu-maért lelkesülne. Mikor énekelte a magyar na-gyobb egyértelműséggel, az ifjuság ép úgy mint az öregek, a szegények úgy, mint a gazdagok, a becsületes munkás és a toll embere azt, hogy: Kossuth Lajos azt izente. Hiszen mikor a Hym-nuszt énekeljük, melyben az Istenhez könyör-günk, utána úgy érezzük, hogy a nemzet imád-ságának csak egy mellő kiegészítése van, az, hogy: Kossuth Lajos azt izente.

Ezért mondtam, tisztelt Uraim! hogy a kis emberek élete csak muló nyári zápor, de a nagyoké dagadó hatalmas folyam, a mely irányt mutat, a melybe beleömlik az esőcseppek milliója és milliója s ellenállhatatlanul halad, törtet, ha kell, rombolva az útjába eső akadályokat s biz-tos utján abban az irányban halad, a melyet a Gondviselés számára kijelölt. Ma ebben az irány-ban halad ur és pör, a civil és a pap, vallás és felekezet nélkül minden magyar ember. A kit nem huz valami e felé a meder felé, azt olyan-nak tekintjük, mint a tespedő álló vizet, a mely-ből a csuszó-mászó békák éjjeli zenéje hangzik csak szerteszét, vagy olyan-nak ki börtönörnek készül a szabadság leigázásához.

Ma, március 15-én, a szabadság hajnalha-sadásának emlékünnepe levonhatjuk magunk-nak ezt a tanulságot.

Tisztelt Uraim! Mikor Oroszország nyomo-ruság elnyomatásáról hallottunk, mikor a szá-guldo kozákiparipák patái alatt nyögő orosz diák, vagy paraszt, vagy kisgyerek vérgefagyasztó hal-lálkiáltását hallottuk, mikor hirt olvastunk a Szi-béria olombányába hurcolt nyomorultak száze-zéről, a kinek elő testében holt lélek nyomor-gott, megdöbbenve rázkódtunk össze, miként le-het ez lehetséges huszszáz esztendővel az Úrnak, a szabadság Istenének születése után?

S meg kellett érnünk Európa közepén, mint

a művelt nyugot védőbástyájának, hogy vérrel szerzett szent hazánk határai között idegenekké lettünk. Meg kellett érnünk, hogy királyi esküvel szentesített törvényeink nem törvények többé, csak írott malaszt. Hogy jogainkat, mint az árva gyereket kitalasztották örökéből az utcára, a csa-holó ebek prédájára. Éhes farkasokra bízták a nyájak őrízését, a kikben még a zsványbecsület-nek sincs nyoma. Idegen katonák osztokzodnak köntösünkön, miután meggyalázták s gúnykacaj közt mutogatják a fejünk töviskoronáját. Saját vérünket, saját fiainkat használják fel eszközül, hogy a törvényhozás szent és sérthetetlen épü-letét a szabadság börtönévé változtassák. S az az öszfűrtű aggastyán, a kinek homlokát első szent királyunk koronája érintette; a ki alkotmá-nyunk megőrzésére, törvényeink és jogaink szent és sérthetetlen megoltalmazására esküt tett; a kit a legalkotmányosabb királynak tiszteltünk; a ki-hez egész nemzetünk mint a szófogadó gyermek fiú szeretettel simult; a kinek életéért aggódó gyengédséggel remegtünk: az az öszfűrtű aggasz-tyán az emberi élet törvényei szerint közel sir-boltja ajtajához, megáll, visszafordul felénk, s atyái áldás helyett végtelen nyomort és szenvedést kiált hű magyar nemzetének.

Verje meg az Isten, veretlen ne hagyja mindazokat, a kik azt a szívet elfordították tőlünk, a kik a béke és boldogság helyébe gyűlölet és átok magvait hintik el, a kiknek lelkét gúny-kacaj, sátáni öröm járja át, mikor egy árva nem-zet keserű jalkiáltásban tör fel, mikor az áldás helyett átok fakad ajkain, mikor imádkozó kezei ökökre szorulnak, a keserűségtől is, a fájdalom-tól is.

Tisztelt Uraim! Barátaim! Testvéreim!

Március idusán, a tavasz pirkadásának öröm-ünnepén, a mikor pacsirtazengés üdvözlí a téli dermedés után új életre ébredő természetet, a bimbóhasadást, a zsendülő életet, az első virá-got, — akkor a mi fájó szívünk, a mi zokogó lel-künk azt kénytelen nyögni, hogy: tavasz elmúlt, a rózsának lehullott a szép virága! Jöjjetek test-véreim! szedjük össze a tavasz lehullott szép virágait, menjünk temetésre és hintsük be vele szép Magyarország sírhalmát, alkotmányunknak, törvényeinknek, jogainknak sírhalmát. Hozzatok sok virágot, hadd hintsük be vele sűrűn, egészen, hogy ne lássa szemünk a koporsó fedelét, ne lássa szemünk a végromlást, a pusztulás iszonyúságát.

De hát elmúlt a tavasz? Téli hideg fagyasztó dermedése vár reánk? Odalesz az ember vetése: Uraim! nemcsak magyar ember vagyok, hanem pap is: tanultam, tudok hinni.

Tizenkilencszáz esztendővel ezelőtt nagy tragédia játszódott le ott távol keleten. A go-noszság meg az igazság harca kelték. Isten hir-dette, vélte az igazságot s megmondotta, hogy meghal érte s az ember a pokol minden gyűlö-lötével sivár lelkében, arra vállalkozott, hogy

Mai lapunk 4 oldal.

nap-nap után alaposan megdézsmálják. Először segédjeire gyanakodott és ezért ezek közül Nerhafts Mihályt, majd pedig inasát Juhász Józsefet is elbocsátotta. Végre azonban rájött, hogy a tulajdonképeni tolvaj saját fia, a 19 éves Kovács István, aki szintén mint segéd dolgozott a műhelyben. Kovács József az esetet feljelentette a rendőrségen. Simon Sándor rendőrkapitány ki hallgatta Kovács Istvánt, aki bevallotta, hogy a jelenleg náluk alkalmazásban levő Csizmadia József molnárségéddel, azelőtt pedig Nerhafts Mihállyal és Juhász Józseffel, az elbocsátott segéddel és inással rendszeresen lopta apját. A vallomás alapján a rendőrség Csizmadia Józsefet letartóztatta, Nerhafts Mihályt és Juhász Józsefet ellen, akik nem is tartózkodnak a megye területén, körözvényt bocsátott ki. Kovács István és Csizmadia József elmondották, hogy a lopott gabonát Schulz József molnárkocsis útján értékesítették. A rendőrség Sultz Józsefet is kihallgatta, aki aztán egész sorát nevezte meg az orgazdáknak, akik a lopott gabonát megvették. Ennek alapján a rendőrség Bosnyákovics József és Fister János Fűrdő-utcai, Nagy Józsefné Malom-utcai és Szilassy János Vendel-utcai lakosok ellen is, mint orgazdák ellen megindította az eljárást. Az ellopott gabonának értéke meghaladja a 600 koronát.

Keménytűz volt ma reggel 6 órakor Bencsik Ignác földmives Szechenyi-u. 103. szám alatti házában. A tűz helyszínére a tűzoltók is kivonultak és a tüzet elnyomták. Bencsik Ignác kára jelentéktelen.

A helybeli kir. javítóintézetben 3-4 éves iskolázott glicsia és mackóra zenként 6 koronájával eladó.

Furcsa becsültreperálás (?)

Meglepően különös sajtóper folyt le kedden délután a helybeli kir. törvényszék előtt, a melynek hallatára, a becsültrekeresés illetén műdozaira vonatkozólag nagyon különös fog nézni Székesfehérvár uri közönsége.

A Székesfehérvár és Vidéke c. helybeli lap

és a Fejérmegyei Napló szerkesztője között a múlt évben éles személyi harc indult meg. A támadást mindig Lurja Aladár kezdte. A politikai szerepléséért durva szavakkal illetve Bilkei Ferenc lapszerkesztő, városi biz. tag személyét s különösen papi mivoltát. Bilkei Ferenc a támadásnak élet elvenni akarván, Lurja Aladárnak újságírói mivoltában való megdöbbenően visszatetsző viselkedését állította ellenértékül, a ki a legvastagabb sértéseket szó nélkül zsebre vágta és sem bíró, sem társadalmi uton magának elégtételt nem szerzett. Tóth Artur lapszerkesztőt egy alkalommal párbajra hívta ki, de a párbaj megtörténhetése előtt formaliter bocsánatot kért tőle. A sértett a sértőtől. Bilkeivel mint pappal szemben azonban a legmesszebbmenő durvaságok: engedte meg magának. Bilkei Ferenc hogy a támadásoknak élet végkép eltompítsa, lapja 1905. aug. 24-iki számában „Zsoldos” cím alatt többek közt a következőket írta:

Havranek József városunk polgármestere egy alkalommal nyilvánosan, szem- és fültanuk jelenlétében a Sz. és V. egyik cikkének alapján *pimasznak, hitványoknak, ripóknek* stb. nevezet

Lurja Aladárt, az említett lap f. szerkesztőjét. Polczer Péter gazd. tanácsos pedig a Nádor utcán mások jelenlétében ugyancsak Lurja Aladárt *gazembernek* deklarálta. Lurja Aladár mindkét rendbeli epithetont zsebre vágta. Ezek után egyáltalán nincs mit csodálkoznunk a Sz. és V. irmodorán.

Lurja Aladárt ez a cikk kimozdította a helyéből, a támadást magára nézve sértőnek találta s vádiratában kijelentette, hogy a vonatkozó sértés oly természetű, mely őt a közmegvetésnek teszi ki és elhatározta, hogy megkeresi a becsületét. Természetesen egy kissé nagy hibát követett el, a mikor az állítólagos sértéseknek nem az eredeti forrását és kezdőjét, vagy első tovább adóit pörölte, a kiktől mint a szem és fültanuk bizonyítják, ő maga személyesen, saját füleivel hallotta a sértést, hanem Bilkei Ferencet, a ki csak harmadkézből kapta és adta tovább a megtörtéket.

Egy támasztéka maradt, az: hogy a törvény nem engedi meg a valóság bizonyítását. Hiába mondotta Bilkei, hogy a sértések nem tőle származnak, első terjesztője sem ő volt: a törvény a megtörtént tényt veszi alapul, hogy a Fejérmegyei Naplóban benn voltak-e az inkriminált kifejezések s ennek az alapján hozza meg ítéletet.

Ennek azonban a lényeghez abszolúte semmi köze s a Lurja Aladár elkövetett sértésből egy fikarcnyit sem köszörül le. Ezért történt aztán a tárgyalás folyamán az a furcsa eset, hogy Tóth Artur, a Székesfehérvári Hírlap szerkesztője ott a tárgyalási teremben kijelentette, hogy *igenis hallotta azokat a sértéseket, a melyeket Lurja Aladárnak Havranek polgármester mondott s ezért történt, hogy Holly Géza dr. Bilkei Ferenc védője, a tárgyalás folyamán kijelentette, hogy ez a tárgyalás Lurja Aladár becsületét iri emberek szemében egy percre sem fogja rehabilitálni.*

A tárgyalást melyet Kecskán Izidor törvsz. bíró elnök vezetett, 13-án, kedden d. u. 3 órakor kezdődött. Szavazó bírák voltak dr. Mader Ferenc és Siposs Sándor törvsz. bírák. Dr. Lurja Aladárt dr. Krausz Zsigmond, Bilkei Ferencet dr. Holly Géza védte.

Bilkei Ferenc védelmében előterjeszti, hogy az általa közölt cikket, melyet Lurja önmagára nézve sértőnek talált, tisztán önvédelemből tette közzé; azért, hogy Lurja személyes támadásainak élet eltompítsa. Mind a kettő politikai lapot szerkesztenek. Az megszokott dolog — ugymond — hogy egyik politikai lap a másik álláspontját támadja, vagy perszifalja. Különböző politikai nézetű urienberek is járnak ugyanegy társaságba vitatkoznak egymással, talán egyik sem enged a saját meggyőződéséből, de amellett megmaradnak a személyeskedés korlátain kívül. Lurja folyton személyes ténre vitte át a támadást, mert tudta, hogy én mint pap, retorzióval ve szemben nem élhetek. Hányszor sértették őt civil urak olyan hangon, a melyt 100 közül 99 nem vágott volna zsebre. Ő elhallgatta. De velem, mint pappal szemben szabad keze volt, mert tudta, hogy én papi állásomnál fogva nem vehetek rajta olyan elégtételt, a mi neki egyedül imponál. En, ha vele foglalkoztam, mindig mint újságíróval foglalkoztam és soha sem tértem át az ő privát

személyére, ő mindig az én magánszemélyemet, papi mivoltomat támadta, még pedig a legdurvább módon. Az én papi állásomnak semmi köze az én újságírói mivoltomhoz. Ha valaki az utóbbit támadja, azt van módomban megvédelmezni, de ha papi ruhámat igyekszik bepiszkítani, csak gyávaságát árulja el, mert tudja, hogy egyenlőtlen fegyverekkel állunk szemben.

A mikor tehát én róla az inkriminált cikket írtam, nem volt egyéb szándékom, mint hogy az ő, személyem ellen irányuló támadásainak élet elvegyem; mintegy azt mondván az olvasó közönségnek: Ez az ember engem támad a személyemben. A támadás azonban csak akkor bír értékkel, hogyha a támadó egyénisége bir elég sullyal arra, hogy támadhasson. Lurja Aladár olyan sértéseket vágott zsebre, hogy beszélhet bármit, az sértés számba nem vehető épen a sértő egyéniségénél fogva. Hiszen fakardgal harcol.

Es én hangsúlyozom tek. kir. törvényszék, hogy midőn én Lurja Aladár ellen a kérdéses cikket írtam, nem csupán magamat védelmeztem, mint papot, hanem védelmeztem azt a társadalmi osztályt, a papi rendet, a melyhez tartozom.

A mit én Lurja Aladáról írtam, azt tudja Fehérvárt minden urienber. Tóth Artur ur, igen tisztelt szerkesztő kollegám, az eset megtörténte után a legnagyobb megbotránkozás iszeráján mondotta el nekem, hogy Havranek József polgármester miféle szavakat mondott Lurja Aladár annak füle hallatára, a melyre azonban Lurjának egy szava sem volt. Tóth Artur urat pedig mindenki kifogástalan gentelman-nek ismeri, a ki semmiesetre sem terjeszt senkiről valótlanságot. De vele együtt hallották azokat a sértéseket Braniza Károly hírlapíró ur és Lipcsey Lajos városi aljegyző ur is.

A másikat pedig Polczer Péter vár. tanácsos ur mondotta el nekem ismételen maga, többek jelenlétében.

Lurja Aladár nem a becsületét keresi rajtam tek. Kir. Törvényszék. Ha a becsületét keresné, akkor első sorban Havranek József polgármester ural, vagy Polczer Péter ural kellett volna perbe szállania, a kik őt személyesen, füle hallatára megsértették, vagy ha az ő rossz hírének továbbadásáról van szó, akkor Tóth Artur, Lipcsey Lajos és Braniza Károly urakat kellett volna felelésre vonni és nem engemet, a ki csak másodkézből adtam tovább azt, a mit egy harmadik egyén mondott.

Tek. Királyi Törvényszék! Lurja Aladár csak azért állított engem a kir. törvényszék elé, mert ismerte a törvénynek azt a gyengéjét, hogy becsületsértési ügyekben a bizonyítást nem engedi meg, tudja ő nagyon jól, hogy ha bármennyire marasztaló lesz is rám nézve az ítélet, az ő becsülete egy szemernyivel sem lesz nagyobb mint eddig volt. Ő csupán kellemetlenséget akart nekem okozni és hogyha az ítélet esetleg marasztaló lesz reám nézve, nekem *anyagi kárt* okozhat általa. Hiszen ezt ki is jelentette valakinek.

Dr. Holly Géza a következő beszédet mondotta:

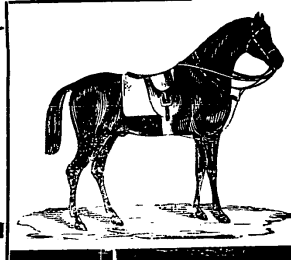
Tekintetes kir. törvényszék!

A vád tárgyát képező cikkben foglalt állítás valóságának bizonyítását a tek. kir. törvényszék habár nem is engedte meg, a védelem ennek dacára nem helyezkedhetik más álláspontira mint a tényállások valóságára, mert egyrészt erre nézve feltétlen hitelességű bizonyítékai vannak, de másrészt jelen ügyben csak ugy hozható helyes ítélet, ha a tek. kir. Törvényszék előtt is a való tényállás kellőkép kifejtetik.

Már a mai főtárgyalást megelőző eljárásban a védelem bejelentette azon, a tek. kir. törvény-

Gászler Kálmán
szíj- és nyereggyártó.

Székesfehérvár
Karl-ház, az igazságügyi palotával szemben.

Készít minden e szakmába vágó munkákat, a legszebb kivitelben.
Pontos és gyors kiszolgálás.

Ugyanitt kapható kitűnő bőrlack és finom ostornyelek.
Ugyanitt egy fiu tanulóul felvétetik.

szék által is ismert szavahihető uriembereket tanuként, a kik tudják és hajlandók eskü alatti vallomásaikkal igazolni, hogy az inkriminált cikkben leközölt tényállások a valóságnak megfelelőek. A tek. kir. Törvényszék azonban szemérem a btkv. 264. §-a 2. ik pontjának helytelen értelmezése folytán a vádlottat a valóság igazolásával elűtötte, a minék természetesen az a következménye, hogy vádlott nem azért fog elítéltetni, mert az általa leközölt cikkben foglalt tények valóban nem történtek meg, hanem a való tényről eltekintve azért, mert azok általa leközölve lettek. Panaszos tehát a marasztaló ítélet esetén sem fog a tisztességes társadalom szempontjából rehabilitálnak tekintetni.

Ezek elő erjesztése után szükségesnek tartom a tényállás kellő megvilágosítása végett az ügy előzményeit és körülményeit feltárni, mert enélkül ez ügyben helyes s a törvénynek megfelelő ítélet nem hozható.

A tek. kir. Törvényszék előtt is tudott dolog a helybeli hírlapok egymás közötti harca, a mely azonban míg a „Fejérmegyei Napló” és a „Székesfehérvári Hírlap” között az elvi különbség miatt folyt, addig a „Székesfehérvár és Vidéke”-vel már egyéb motívumok is belevagyultak. Panaszos a harcot az elvi különbségről átvitte a személyeskedésre és azzal nem elégedett meg, hogy vádlottat mint szerkesztőt támadja, de átvitte azt rá, mint a köztérben szereplő egyénre sőt mint papra is.

A folytonos támadás, a nyilvánosság előtt való meghurcolása kellemetlen volt vádlottnak nemcsak mint a közügyben szereplő puritán, tisztességes egyénnek, de fokozottan mint papnak, annál is inkább, mert a támadás nem jött feddhetlen forrásból és tiszta intencióból. Szembetűnő és felháborító volt, hogy míg a „Székesfehérvári Hírlap” támadásaira nem reagált, addig őt minden ok és jogos indok nélkül folyton támadta. Hogy a most elmondottak tek. kir. Törvényszék ügy történetek meg. felolvasom a „Székesfehérvári Hírlap” 1905 évi augusztus hó 13-iki számában megjelent közleményt:

Parajgmólt. A helybeli t. parajlap, a Székesfehérvár és Vidéke, iszonyúan hajlong a császári kormány előtt, mert hiszen ugyis mindegy rá nézve, bármely kormány rá támaszkodik a szubvenciót. A fűdolog, hogy megkegyen. Ez okból rendszerint csak azokat a politikai mamlaszágokat közli, melyek a hazafias nemzetet küzdelmet ócsarolják. Különösen pedig gr. Zichy Jenő városunk országgyűlési képviselőjünk pénzbeli dolgaita mutat, mindegy csószakolta azt a pörvid munkát: ha valaki hazafii és földi javakkal meg van áldva, úgy azt okvetlenül ki kell eszabni.

Ezen igen erős hangú és tartalmú cikkre Dr. Lurja Aladar nem reagált, azzal szemben érzéketlen maradt, megsemm atallotta azonban vádlottat megtámadni az alkalomból, hogy ő a városi közgyűlésen az ellenzék megbízásából egy indítványt terjesztett elő, és az azt kísérő beszédet elferdítve súlyos színbentétele közölte, a mely nemcsak egy papot, de minden a köztérben szereplő egyént mélyen sérthetett.

Azt hiszem tek. kir. Törvényszék, hogy ily elozmények után teljesen érthető, hogy vádlott ugyis mint egyén, ugyis mint pap egy oly ember támadásai ellen, a ki két egyén és a „Székesfehérvári Hírlap” számtalan egyéni vonatkozású támadásaira nem reagált, a saját reputációjának megvédésére kelt és leközölte a mások által tudott és városzerte beszélt dolgokat azon hírből, hogy olvasó közönsége ezeket megtudva, az őt ért támadások erkölcsi alapját megdönti és a további védekezést feleslegessé teszi. Azt hiszem tek. kir. Törvényszék, hogy vádlott mint pap panaszos támadásai ellen másként nem védekezhetett és ekként védekeznie kötelessége volt.

Panaszos tehát maga kényszerítette vádlottat a védekezésre és hogy az inkriminált cikkben, a mások tényét és a városban közbeszéd tárgyát képező eseményt közölt le, mindezek indokoltjak, hogy a tek. kir. Törvényszék a 90. §. alkalmazásával a legenyhébb büntetést szabja ki.

Dr. Krausz Zsigmond arra hivatkozva, hogy Bilkei beismerte a szerzőséget, kéri tehát megbüntetését. Lurja súlyos büntetést kért, egyben hivatkozott arra, hogy Bilkei egy alkalommal azt

írta, hogy ezért az írásért megbüntetik 5—10 frtra, legalább ebből megtudhatja a világ, mennyit ér Lurja becsülete. Hivatkozta arra, hogy ő februárban írt sőt meg Bilkeiről s az augusztusban írta az inkriminált cikket.

Bilkei Ferenc kijelenti, hogy a máj augusztusban megírta, azt megírta februárban is, csak egy kissé burkoltabban, de az értelem teljesen ugyanaz volt. Ép ezért ő csodálkozott legjobban, hogy Lurja augusztusban egyszerre érzékeny lett a becsületére, holott februárban ugyanolyan értelmű írásra homokba dugta a fejét. A mi pedig azt a bizonyos pénzbüntetést illeti, ez ismét rávall Lurjára. Nekia pénz a fő, az minden, ezért képes mindenre. Ezt is csak azért hozta fel, hogy őt minél súlyosabb pénzbüntetésre ítéljék. Tudja nagyon jól, hogy a becsületén az az ítélet semmit nem reparál, hát megelégszik azzal, ha ellenfelének minél súlyosabb anyagi kárt okozhat.

A bíróság tekintettel Bilkei büntetlen előéletére, arra, hogy a Sz. és V. személyében, illetőleg papi múltában sértette 20 kor. fő és 10 kor. mellékbüntetésre ítélte. A felek az ítéletben megnyugodtak.

!! Szőlőkaró eladás !!

Seregélyes mellett (a buhni erdőn) 250.000 darab akácfa szőlőkaró

== eladó. ==

KOCSIFÉNYEZŐ és NYERGES

üzletemet a n. é. közönség b. figyelmébe ajánlom.

Raktárt tartok mindennemű ruganyos hintókból és különböző üzleti kocsikból. **Javitásokat** a leggyorsabban és jutányos árban készítek.

Hirtling Pál kocsigyártó,
Székesfehérvár, Tolnai-utca 16.

Hirdetések jutányos áron felvételnek a kiadóhivatalban. Szt-István-tér l.

VINICZAY GYÖRGY

— kutmester —

ÖREG-UTCA 2. SZÁM.

Elvállal egy helyben, mint vidéken jó ivóvizet **kutak furását** jótállás mellett. **Kutak ásását, próbafurásokat** bármilyen mélységig. — **Szivattyu-állítást** bármily fajtát, **vizezetek szerelést**, valamint **szivattyujavitásokat** jutányos áron eszközöl.

A nagyérdemű közönség szives pártfogását kéri:

VINICZAY GYÖRGY kutmester
ÖREG-UTCA 2. SZÁM.

SZIGETI és TÁRSA

fényképészeti műterme.

Van szerencsénk értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy a

fényképészeti műtermet

a régi helyén — Kossuth Lajos u. 5. szám. alatt — ujjonnan berendezve a tisztelt közönség előtt munkájáról már ismert

SZIGETI személyes vezetése mellett megnyitottuk.

Azon megütszélő bizalom alapján, melynek a múltban üzletünk részese volt, és azon igénykérésünkkel, hogy a fővárosban szerzett tapasztalataink által művészi fényképek előállítására, műtermünknek

festészeti műteremmel

történt kibővítése, főleg lehető kifogástalan és tökéletes munkánk által újból ki fogjuk érdemelni a nagyérdemű közönség megütszélő bizalmát, melyért ezuttal esedezünk Tisztelettel

Szigeti és Társa.

Nyomatott az Egyházmegyei Könyvnyomdában, Székesfehérvárott